

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 40.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790340976/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

vilde netop til at undersøge, om Skylden var mine Galoschers eller den daarlige Brolægnings, da et voldsomt Slag over min Ryg bragte mine Ideer til at tage en anden Retning. Det var en Vægter, som med en Strøm af Uqvemsord og Truen med Prygl betydte os, at vi ikke maatte synge paa Gaden. Jeg var opbragt, og protesterede imod hans Opførsel, som langt fra var lovlig; idet han først burde advare, inden det var ham tilladt at bruge Magt. Men han vedblev at være grov, og yttrede, at han, hvis vi ikke stak af – et lignende simpelt Udtryk brugte han – lod os arrestere.

Jeg udbrød med Værdighed:

Arrester os! – Jeg vil, at Du skal arrestere os. Jeg vil arresteres.

Min Djærvhed undlod ikke at gjøre sin Virkning; han gav sig til at pibe.

De Andre søgte at overtale mig til at forandre min Beslutning, men jeg var fast – Jeg vil arresteres var mit urokkelige Svar. Jeg hørte Fodtrin, og saae flere Mennesker komme løbende oppe i Gaden. Jeg antog dem for tililende Vægttere; men inden jeg fik overtudet mig derom, saae jeg Flint spænde Been for vor, og idet han tog min ene og Felix min anden Arm, rendte de afsted med mig saa hurtigt de formaade, og tog aldeles intet Hensyn til min Protest eller min Erklæring, at jeg vilde arresteres. Hvorledes det siden gik, om vi bleve forfulgte og hvor langt, alt det veed jeg ikke; kun at vi løb af alle Kræfter, og da vi endelig standsede, for at trække Aande, og jeg saae mig om, stode vi paa Slotspladsen. Felix og Flint pustede lidt, og brød derpaa ud i en heftig Latter. Uagtet jeg i Førstningen var langt fra at dele deres Munterhed, og tvertimod var meget ærgerlig over ikke at have faaet Sagen dreven paa en lovlig Maade, fandt jeg dog snart, da jeg reflecterede derover, noget saa uforklarligt Morsomt deri, at jeg ikke kunde afholde mig fra at gjøre dem Selskab; og da jeg endelig opdagede, at jeg i Flugten havde tabt min ene Galosche, lo jeg maaskee meest af os alle.

Hvor skal vi nu gaae hen? spurgte jeg.

Det sundeste var maaskee iseng, sagde Flint.

Nei, det er for tidligt, erklærede jeg, uden dog at have noget klart Begreb om Tiden; men det forekom mig, at Aftenen kun havde været kort.

Ja, det er for tidligt, gjentog Felix og lo; lad os gaae paa en Bule.

Ja, lad os gaae paa en Bule, gjentog jeg, uden at gjøre mig Rede for,